

GOST V GOZDU

Franci Zagoričnik

*Pot navzgor vodi po poti navzdol.
Sveder*

Govoril ti bom o zelenem ognju.
Podtaknil ga bom tvoji telesni straži,
tvojemu sluhu, dlanem tvojih let.
Kako se je zajedlo ne-bo neba
v tanke niti zelenega plamena,
kako se je zagozdilo med bilkami,
kjer prihodnje smrti gozdijo skupaj s preteklimi.
In ni ničesar najpomembnejšega,
a ne morem opustiti nenehnega pričenjanja,
kakor se ne morem ogniti prenehanju.

Vse to, čemur prisluškuješ,
je šele neoblikovana slutnja pesmi.
Trenutki, ki prav zdaj pritekajo,
in vsi drugi pred njimi
prav zdaj potekajo.

Izgovorjeni so
z besedami neslišne rasti.

Krčijo se v vedno manjši obseg,
hitijo v daljavo
z besedami vetra in pogorišča.
Z izmikanjem se vračajo k istemu.

Vse novi zaorjejo brazde
v mesu tvojega utripanja.
Potil se boš na izmišljeni pajčevini,
da bi se v pesmi izognil resnični.

Takšna je pot,
da je vse šele pričakovanje vsega,
kakor ga snov izsanja.
Ker si slep, odkar si spregledal.
Videz ne zadošča vidu.

Sleherno slačenje videza
edino le napolnjuje čutila.
A danes in tukaj sta na tistem robu,
kjer se pričinja in neha resnica.

In gozd je lahko olupljen do kraja,
pregleden in gol.
Vsa pota so izkrčena očem.
Vendar malo vidijo, ki veliko gledajo.
Nikoli jih ne prenasiti raznovrstnost.
Glad potuje iz doline v dolino,
po vrsti izgineta gozd in nebo.
Jutro pade med ovele odpadke,
rodi se plesen in uporabnost sveta.
Videz je opustil snov
in te hrani s svojo približnostjo.
 Luč pogoltne svetlobo,
 svetloba oslepi luč.

Vpričo vse preglednosti površja
ostane zakrito kar naprej zakrito.
Nobeno odstiranje lupin ne odstira,
nobena luč ne sveti sveta.
Resnica se ne izmika,
pač pa obsega še kraje
izven dosega čutov in volje.
Zato toliko popuščaš pripomočkom,
čeprav še naprej bolj čutiš kot verjameš.
Ne maraš biti stroj,
ne maraš biti manj od stroja.
Nekaj spodrine tvoje korenine,
nekaj jih potegne vase
in priklene k istemu.
Vsajene so, usojene v usodo.

*

O, čudoviti videz vsega,
kako prekriva minevanje in smrt!
Nezadoščenim omisli vero,
nebo in raj odvečnim,
smrtnim nesmrtnost.

Vse hudo postavlja v blago luč.
Upanje se razpase kakor kuga,
njegove vojske teptajo svet.
Ničesar ni nad tistim, ki je nad vsem.
Um ne potrebuje reda.
Svet ne potrebuje sile.
Luč ugasne.
Svetloba umre.

Ne moreš stati na drugih tleh,
kakor na svojih trhljih nogah.
Ne moreš se opreti na nebo,
nebo se opira na prst.
Tvoje korenine so v težnosti.
Pesem je tvoje znamenje,
je krvotok tvojega načina raztezanja.

Samo voda se vrača
v gostih curkih
iz nasičenih dojk sredozemlja.
Svoboda kakor smrt,
klice drugih rasti so njeno breme.
Odlaga ga na temna dna,
prekriva druge dni
in čaka na naslednje.
Takšna luknja je čas.
Dan je samo dno
dano na dno
dane črne more
drugih deževij,
drugih črnih mórj.

Zdesetka te vsakršna morija
od izhoda do zahoda,
od brloga do marije.
Zato ima zob ostrino,
prst brsti prikrit pomen.
Nedoumljivo početje počno prsti.
Vsa lepota je nakazana zver,
kajti moraš, torej moreš.

Na dno morja odloži plačilo,
odlagaj do pozne zavesti.
Ne stopnjevanja,
ne bolj bolečine!

Molče odvrčaj smrt
iz svojih rok
v telesa drugačnih skrbi.
Pograbi zmedo sveta,
ubijaj, odreši
odkritje amerike,
izum iz-uma amerike.

In blagoslovi nas,
nevredne pogina,
gora našega lista,
brada naše vseumnosti.
Blagoslovi s svojo smrtjo,
obvaruj nas kuge spomina
in vrni prvotno skupnost
bitij in debel.

*

In mogoče bo pesem, to, predvsem šele upanje.
Med mano in tabo breme
se roga temu hočem
zvest svoji roki temu kar jo vódi po vódi
greva po gobe rakom žvižgat.
Samo ubijaš se z nikoli pravo mero
ubijaš se iz dneva v dan nikoli povsem ubit
zmeraj nekaj preostane
zmeraj nekaj vstane in terja svojo bit
zmeraj nekaj bi
zmeraj bi nekaj
zmeraj bi nekaj bi
nekaj bi sem si je
bi jutri prešel v danes in v naslednji jutri
bi nekaj trajalo v času
bi traja v času
a čas je ves čas od hotenja do hotenja
več je več-nost

a več-nost ne traja vso večnost
večnost ne traja
dvakrat trikrat ubiti gosti pri omizju tvoje smrti
pijejo tvoje meso in jejo tvoje mleko
kajti vsaka stran je prava
dasi nobena ni potrebna ne neogibna
vse so del istega, ki pripada istemu.
Smrt je samo epizoda življenja,
v katerem je človek samo epizoda smrti.

*

Tako me roka vodi pod roko
in res mi ni za malo in ne odveč
mogoče je reči da me noge nosijo
in da srce dela po svoje
in da sem tuj ker sem tu
daleč pripelje zaupanje
ker izključuje vednost
in presega utrtost
hočem biti dalja
ampak dalj je od dosegljivega
še v zveznem trenutku te doseže njen nasmeh
dotlej pa pridite
drobtinice drobtinice
prazno prgišče videza
odeta v najbolj izbran lesket ali razodetega
kakor se razodeva razodetje
ali ta vseskoznja polizanost raz-uma
kjer odhajajo bitja v dvojno tujino
četudi je svet tudi v svetu svet
domovina te izpljune in proda
vsak obrat doda svojo ponovitev
zato te dvatisočkrat prekrije pepel zime
da pozabiš na svojo kožo in nadeneš tujo
zapustiš svoje kosti in obiraš tuje
izgubiš svoje pesmi in bitje zamenja živina
kam te vodijo
pod katero zastavo v katero klavnico
živina
pustiš se odreti za toplo omizje
kako diši tvoje meso

njegov omamni duh napolnjuje nosnice
pogoltnejo ga pljuča redijo se duše
in vržejo ti tvojo kost
ne upaš si misliti da je koščica
ne veš ali je uho ali noht
in zakaj sanjaš o mariji
in kaj ti prinese naslednji obrat

Raziskava je nemogoča
Nobeden se ne vrne s svojega cilja
Vsakršno jasnino izpolnijo predeli zelenega brezna
Zelena kri se pretaka v tvojih mislih
Zeleno sonce seže čez svod tvojega očesa
Valja se po zelenem odtekanju
Odskakuje v davnine pa nazaj
Čas komaj dohaja čas in spet mu uide
Izmika se na lepem te udari po čelu
A ga ne ujameš
Tvoje roke so iz hrapave nežnosti
A ga ne ujameš
Tvoj korak je predolg ali prekratek
Tla so presušena ali preblatna
Sem in tja te podredi skladnost čustev
Nasičenost videza uspava tvojo budnost
Vse sveto pretvarjaš v kič
Sem in tja te oplazi mraz
Zazebe te do smrti
Do konca izhrojene poti zaman
A nič ne pomaga
Moraš po svoje stvarčice lepe in drage
Po svoje slavoloke zmage
Po podobice človeškega stvarstva
A nič ne pomaga
Govoril ti bom o zelenem izmikanju prsti
iz lastne teme v neki drugi pesmi
brez besed kjer je vsega preveč
v praznih dlaneh
Govoril ti bom s svojim molčanjem
o živi smrti
o povezanosti nepovezljivih stvari
o tem česar ni

a naj bi bilo da bi bilo česar ni
o ničemer
kajti je dan kakor da bi bil
je dan leto in dan
dan in noč ki te lahko zavede
je skladnost kajti je nič in ni je
od zore do mraka od mraka do noči
in dalje kakor da bi bil ne-bo
ki te lahko zavede kakor skladnost
sito je beseda ampak je luknja
dan in noč ki ji ne sledita dan in noč
ki je ne sledi nobena možnost zunaj istega
ki mu sledi isto a ti nasprotuje
ukinja te kakor te pogojuje z enako mero
ki te lahko zavede kajti je brezno
in ni res da je pot navzgor in pot navzdol
in res je v pesmi ki te lahko zavede
res je da je smer le ena je skladnost
ki jo pogojuje isti kajti je ne-bo
kakor da bi bilo je nič ki se pretvarja
da je nekaj je nekaj ki se pretvarja
da je več ki te lahko zavede

pot pa sama drsi navzdol
v vse bolj gosto gostino
da zmanjkuje prostora in časa
zmanjkuje let
v strmoglavem lètu
zmanjkuje skladnosti
vse manj je dóma
trave silijo iz ust
ribe poplesujejo okrog skeleta
katero deblo je tvoj duh
katera zvezda kakor da bi bila zvezda
katera gora kakor da bi bila pot
katera noč kakor da bi bila dan
katero upanje kakor da bi bila marija
ker se je postaral bog kakor da bi bil smrten
ker mu je pognala brada a sam ni vedel
pognale so mu gore in druga bitja
obrnjena navzgor a pot je le ena

med nebom in zemljo
težnost te posrka vase
izsesa tvoje piščali
in veter zaigra himno
na poti do istega
zelena kri se preliva v drugo obliko iste smeri
slepe ptice udarjajo v stene prepada
tisti ki vidijo padajo brez bolečine
kajti že davno je pošla
prej poide njeno nasprotje
nazadnje poide zavest in preostala toplota
to je že skoraj konec
drugi mu sledijo od kraja
snov prikliče daljne čase
podeli jim boljšo mero bolečine in upanja
brezno se obrne
poslednji blagoslov je zdrava misel
koži brezna preti naseljenost
obrne kožo odvrne se od vernikov
zemljo naseli z mrtveci
kajti dolgo sveti svet
in vsak čas odneha
tvoje oči ugasnejo
napolne jih pesek
in te ne morem videti
prav tako je prekleta resnica
nočem te videti
prav tako se upira
prav tako se prilizuje
odidi in razglasi molčanje
prav tako se gabi
razglasi vzvišena dejstva
moj čas te potrjuje